

Arrest

nr. 167 920 van 20 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 december 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 mei 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie.

1.2. Op 3 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.05.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen hiervan legt betrokkene volgende documenten voor:

- attesten OCMW Antwerpen dd. 23.07.2015 en 04.08.2015 waaruit blijkt dat betrokkene, de referentiepersoon en de broer van betrokkene op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen van het OCMW.

- ongedateerde verklaring van een derde met betrekking tot een sollicitatie door betrokkene in maart 2007; verklaring derde dd. 28.09.2009; regularisatieaanvraag dd. 12.07.2012; gezinssamenstelling dd. 05.08.2015: uit de gegevens van het administratieve dossier, in combinatie met de voorgelegde documenten, blijkt dat betrokkene in de periode minstens in de periode september 2009 - oktober 2010 op het adres van de referentiepersoon woon- achtig was. Sedert 05.05.2015 is dit opnieuw het geval. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

- kredietopening Record Bank op naam van de broer van betrokkene en bijbehorende rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de broer van betrokkene de hypothécaire lasten betaalt; rekeninguittreksels voor de periode maart - september 2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon instaat voor de betaling van de kosten van de nutsvoorzieningen (Electrabel, Telenet, AWW, ...): deze betalingen zijn verbonden aan de huisvesting van de referentiepersoon en de broer van betrokkene, en kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun van- wege de referentiepersoon. De vaststelling dat betrokkene momenteel woonachtig is op het adres van de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan. Deze kosten zijn immers verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon; ze dient deze kosten sowieso te betalen. Voor zover deze stukken toch dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene voor zijn aankomst in België.

- rekeninguittreksels voor de periode maart - september 2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon instaat voor de betaling van het fitnessabonnement van betrokkene: echter, deze betalingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene reeds financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine. Bovendien is louter de betaling van het fitnessabonnement onvoldoende om aanvaard te worden als zijnde financiële steun.

- 'attest van behoeftigheid' dd. 12.08.2014 waarin het dorps hoofd van Karaagaç Kôyu verklaart dat betrokkene in dit dorp niemand heeft die voor hem kan zorgen en dat hij volledig onderhouden wordt door zijn moeder: dit attest is echter een verklaring op eer welke niet op zijn echtheid en waarachtigheid kan getoetst worden. Bovendien is het geen officieel document waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen of inkomsten heeft in het land van herkomst.

- onvolledig gedateerde print-screen van de website van het Turkse kadaster: deze print-screen is echter geen officieel document en kan - zoals vermeld op het attest - niet gebruikt worden bij officiële instanties.

Gezien betrokkene met beide voorgelegde documenten niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in wat kan beschouwd worden als een enig middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen *iuncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° en artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, §2, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Haar middel licht de verzoekende partij in haar synthesememorie toe als volgt:

"2.1. Formele motiveringsplicht

In hoofdorde vordert verzoeker de motivering van de bestreden beslissing wegens schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, juncto artikel 40bis §2, eerste lid 3° en 40ter van de Vw, artikel 52§2, 2° Vb.

DVZ stelt dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Het determinerend motief is :

"Om als "ten laste" te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. (...)

Gezien betrokkene (...) niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. (...)."

Motivering in rechte:

De beslissing wordt in rechte gemotiveerd ogv de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 52§4, 5de lid Vb.

Het begrip "ten laste" wordt niet gedefinieerd in de Vreemdelingenwet, noch in artikel 40bis, noch in artikel 40ter Vw.

A fortiori bepaalt noch artikel 40bis, noch artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de bloedverwanten in de neergaande lijn, beneden de leeftijd van 21 jaar, of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, ook nog dienen te bewijzen dat de afhankelijkheidsrelatie reeds bestond in het land van herkomst.

Bij de controle of de formele motivering afdoende is kan enkel rekening worden gehouden met de motieven vermeld in de beslissing.

De bestreden beslissing vermeldt niet of de DVZ deze voorwaarde, niet verwoord in de geciteerde wettelijke bepalingen, afleidt uit enige andere bron van recht (reglementaire bepaling, voorbereidende werken bij de wet, binnenlandse of buitenlandse rechtspraak, algemeen rechtsbeginsel ...).1 2

1 Artikel 52, §1, 2° van het Vreemdelingenbesluit verwijst naar de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet zonder nadere specificatie met betrekking tot de aard van de voor te leggen documenten.

2 Artikel 52§4, 5de lid waarnaar de bestreden beslissing verwijst bepaalt evenmin dat moet worden aangetoond dat de afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst.

In de beslissing wordt verwezen naar een Arrest 145.912 dd 21.05.2015 van uw Raad; doch dit arrest biedt geen soelaas om de motivering van de beslissing te begrijpen (cfr infra).

Motivering in feite :

De bijlage 19ter beperkt zich tot het opvragen van "Bewijs ten laste in het verleden". Er werd niet nader bepaald of dit attest al dan niet afkomstig diende te zijn uit het land van herkomst (in tegenstelling tot het Attest van onvermogen, dat wel degelijk uit het land van herkomst moet komen") (stuk 2)

Op 5.8.2015 voegde verzoeker de gevraagde stukken toe aan zijn dossier (stuk 3).

Deze stukken worden besproken in de bestreden beslissing :

-Als bewijzen hiervan legt betrokkene volgende documenten voor :

- (...)

- ongedateerde verklaring ... geval. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RVV nr 145.912 dd 21.05.2015).(eigen onderlijning).

- kredietopening Record Bank (...) hypothecaire lasten, (...) betaling nutsvoorzieningen (...) kunnen niet aanvaard worden als bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon. De vaststelling dat de betrokkenen momenteel woonachtig is op het adres van de referentiepersoon doet hier geen afbreuk aan. Deze kosten zijn immers verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon; ze dient deze kosten sowieso te betalen. Voor zover deze stukken toch dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt dat deze niet zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene voor zijn aankomst in België.

Vragen die verzoeker zich stelt bij de motivering :

1. Verzoeker begrijpt niet wat de DVZ bedoelt met het begrip "actief aantonen - ten laste zijn wordt niet impliciet afgeleid uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont".

Immers, verzoeker toonde niet enkel aan dat hij samenwoonde met zijn Belgische moeder, doch legde ook volgende stukken voor (= actief aantonen):

- stuk 3.b : verzoeker voegt een verklaring waaruit blijkt dat hij ten laste is van zijn moeder

- stuk 3.d : verzoeker legt stukken voor waaruit blijkt dat zijn moeder daadwerkelijk instaat voor de betaling van de kosten van zijn levensonderhoud (betaling van de facturen van gas, elektriciteit, water, Telenet ...).

- stuk 3.f : bewijzen van sollicitatie en niet-aanwerving bij gebreke aan verblijfsvergunning. Hieruit blijkt ook dat verzoeker over geen inkomsten beschikt en derhalve dan ook financieel afhankelijk is van zijn moeder.

In tegenstelling tot het Arrest RVV 3 waarnaar de DVZ verwijst heeft verzoeker in casu, benevens het niet-betwiste feit dat er wel degelijk samenwoont was met de referentiepersoon in de stukken die werden voorgelegd, en die tevens terug te vinden zijn in het administratieve dossier, op actieve wijze aangetoond dat er niet alleen samenwoont was met zijn Belgische moeder, maar dat hij ook ten hare laste was. In tegenstelling tot het geciteerde Arrest legt verzoeker wél stukken voor, waaruit blijkt dat het ten laste zijn zich niet beperkt tot het ipso facto aantonen van de samenwoont, maar aan de hand van bijkomende stukken wordt bewezen.

3 "2.7. Voorts voert verzoekster aan dat zij minstens sedert 2013 staat ingeschreven op hetzelfde adres als haar vader, en dat zij derhalve als ten laste van haar vader dient te worden beschouwd. Uit het feit dat verzoekster sedert haar aankomst in België op hetzelfde adres staat ingeschreven als haar vader kan niet ipso facto worden afgeleid dat zij ook ten laste was van haar vader. Deze voorwaarden dient op een actieve wijze te worden aangetoond en eht volstaat niet dit impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (...)"

In hoeverre is verzoeker tekortgeschoten in het actief voorleggen van de bewijsstukken dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder?

2. Een determinerende motief in de bestreden beslissing is dat betrokkenen niet afdoende wijze aantoon dat hij in zijn land van herkomst financiële steun ontving van zijn moeder.

Anderzijds geeft de DVZ in de bestreden beslissing (impliciet) toe de afhankelijkheidsband uit het verleden niet enkel en alleen hoeft te bestaan in het land van herkomst, maar dat het bewijs van het ten laste zijn in het verleden tevens kan aangetoond worden aan de hand van een feitelijke situatie (samenwoning) die zich in België afspeelt, voor zover deze voldoende is bewezen, zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

De formele motiveringsplicht verplicht het bestuur ertoe de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Aldus heeft de wetgever willen bereiken dat de redenering van het bestuur in zijn totaliteit verschijnt, in al zijn elementen.

De motivering moet precies en concreet aangeven hoe de toepasselijke rechtsregels, uitgaande van de vermelde feiten, tot de beslissing leiden.

Door wat betreft de motivering in rechte enkel en alleen verwijzen naar de artikelen 40bis en 40ter, waarin niet geschreven wordt dat het ten laste zijn reeds bestond in het land van herkomst;

Door niet te verwijzen naar enige rechtsbron waaruit zou blijken dat de artikelen 40bis en 40ter zodanig moeten worden gelezen dat hieraan dient te toegevoegd dat het ten laste zijn reeds zou moeten bestaan (quod non) in het land van herkomst;

Door bij het onderzoek naar de stukken van het dossier (motivering in feite) eveneens uitgebreid te motiveren over stukken die betrekking hebben op het ten laste zijn in België;

Werd niet voldaan aan de formele motiveringsplicht, en is het doel van de wetgever niet bereikt : de motivering geeft in casu niet precies en concreet aan hoe de toepasselijke rechtsregels, uitgaande van de vermelde feiten, tot de bestreden beslissing leiden.

2. Ondergeschiedt : Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

In de nota voert verwerende partij aan dat zij over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Een discretionaire bevoegdheid is in een bevoegdheid die een bestuursorgaan in meer of mindere mate de vrijheid toekent om in concrete gevallen naar eigen inzicht een besluit te nemen.

In casu dient de DVZ een beslissing te nemen inzake het recht van verzoeker op gezinshereniging als meerderjarige zoon ten laste van zijn Belgische moeder, op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Voor de invulling van het begrip ten laste dient de Dienst Vreemdelingenzaken zich te schikken naar de bepalingen van artikel 2.2,c) van de Richtlijn 2004/38/EG, omgezet in artikel 40bis én 40ter van de Vreemdelingenwet, naar de Jurisprudentie van het Hof van Justitie en in het bijzonder het arrest JIA van 9.1.2007, waarnaar verwerende partij veelvuldig verwijst in haar nota, en naar de Mededeling van de Commissie dd 2.7.2009 aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Unie en hun familieleden :

"Volgens de Rechtspraak 4 van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund 5 door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

4 Zaken 316/5, Lebon (punt 22) en C-1/05, Jia (punten 36-37)

5 Er wordt geen rekening gehouden met emotionele afhankelijkheid, zie AG Tizzano in zaak c-200/02, Zhu nd Chen, punt 84.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zijn, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (dwz niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was 6

6 Bij de vraag of aan de afhankelijkheidsvoorwaarde is voldaan, moet in de eerste plaats worden beoordeeld of, geldt op deze persoonlijke omstandigheden, de financiële middelen van de familieleden het hun mogelijk maken om op het bestaansminimum te leven in het land waar zij normaal gesproken verblijven (AG Geelhoed in zaak c-1/05, Jia, punt 96).

7 Zaken C-215/03? Oulane (PUNT 53), en C-1/05, Jia (punt 41).

In deze richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd 7. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat

dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mat het gastland niet weigeren om hun rechten te erkennen.

De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit een feitelijke situatie die beoordeeld dient te worden door het bestuur.

De feitelijke situatie van verzoeker doet zich als volgt voor (deze feiten vinden hun ondersteuning in het administratief dossier van verzoeker en van zijn Belgische moeder). :

De vader van verzoeker is overleden toen deze laatste 7 jaar oud was.

Enige tijd na het overlijden van haar echtgenoot, is de moeder van verzoeker in het huwelijk getreden met de heer Arici, en heeft zij haar echtgenoot in België vervoegd.

Gedurende deze periode bleven verzoeker en zijn broertje achter bij familie in Turkije, waar hij verder naar school ging; hij was materieel afhankelijk van zijn moeder, de referentiepersoon. Om de 3 à 4 maanden bezocht zij haar zoon.

Verzoeker studeerde automechanica, en had bij zijn afreis naar België zijn studie nog niet voltooid.

Conform artikel 23 van het Turks Burgerlijk Wetboek was de moeder dan ook verplicht om in te staan voor de kosten van levensonderhoud van verzoeker, hetgeen zij ook effectief deed.

" De verplichting van de moeder en de vader betreffende de kosten van verzorging duurt voort tot de meerderjarigheid van het kind.

Indien de opleiding van het kind voortduurt ondanks zijn meerderjarigheid zijn de moeder en de vader verplicht te zorgen voor het kind naar wat gezien de feiten en omstandigheden van hen gevergd kan worden totdat de opleiding wordt beëindigd".

Verzoeker heeft in de zomer van 2000 het Belgisch grondgebied betreden; verzoeker was op dat ogenblik nauwelijks meerderjarig, en nog schoolgaand en ten laste van zijn in België verblijvende moeder.

Meermaals diende hij een aanvraag tot regularisatie in waarin de duur van zijn verblijf in België werd aangegeven, (criteria 2.8a en 2.8b van de Instructies van 19/7/2009).

In het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart leverde verzoeker, conform de hierboven geciteerde de bewijsstukken ten bewijze van de structurele afhankelijkheid.

De essentie van de invulling van het begrip is dat er een structurele afhankelijkheid bestaat van de Unieburger/Belg en dat het familielid in het land van oorsprong, in casu Turkije materiële steun nodig heeft om in zijn behoeften te voorzien. De Commissie en het Hof van Justitie leggen aan de vreemdeling de verplichting op om op een actieve wijze een aantal bewijsstukken voor te leggen waaruit het al dan niet ten laste zijn moet blijken, doch weerhoudt er zich van om op imperatieve wijze het ene of het gene document onder die of deze vorm te produceren.

Het "ten laste zijn" dient te worden geïnterpreteerd als een caleidoscopisch geheel, en niet als een lijstje van 7 of 8 binnen te brengen documenten.

In weerwil de Europese instructie heeft de DVZ het dossier afgehandeld alsof een check-list moest worden aangevinkt : de aanvraag werd niet goedgekeurd wegens geen financiële stortingen naar Turkije, en een niet-conform attest van onvermogen.

Verweerder citeert rechtspraak van het Hof van Justitie en van uw Raad, doch gaat er bij het citeren van deze arresten telkens aan voorbij dat de casus volledig anders was; het weze herhaald dat het dossier geval per geval moet worden beoordeeld :

- Arresten Reyes en Jia : beide Arresten benadrukken dat de interpretatie geval per geval dient te gebeuren, en liggen aan de basis van de hoger vermeldende Mededeling van de Commissie van 2.7.2009. Wat het eerste arrest betreft benadrukt verzoeker dat het discussiepunt niet zozeer de kwestie was of betrokkene al dan niet in het land van herkomst verbleef vlak voor het indienen van zijn aanvraag en evenmin of het bewijs van de ten laste neming via financiële transacties naar het land van herkomst diende te worden geleverd, doch of het gastland wel of niet kan eiser of betrokkene in het land van herkomst/het gastland in de mogelijkheid verkeert om te werken van een uitkering te genieten.

Het Hof van Justitie bevestigt dat op alle mogelijke manieren mag worden bewezen dat het familielid ten laste is van de EU-burger in het land van herkomst waar de aanvraag voor gezinshereniging ingediend wordt. Eens in België hoeft het familielid dus niet meer ten laste te zijn.

In casu toont verzoeker aan dat hij ten laste was voor zijn aankomst in België op 18-jarige leeftijd (weliswaar niet aan de hand van financiële transacties, doch aan de hand van het geheel der feiten) en dat hij achteraf in België ook nog ten laste is gebleven. Hij toont dan ook aan dat hij in het verleden ten laste was van zijn moeder.

De rechtspraak van het Hof van Justitie sluit niet uit dat de afhankelijkheidssituatie enkel en alleen moet bestaan in het land van herkomst.

- Arrest RvV 68.859 van 21.10.2011 : verweerder wil hiermee aantonen dat het ten laste zijn dient te worden bewezen aan de hand van financiële transacties naar het land van herkomst. In deze zaak waren de feiten niet te vergelijken : de aanvraag werd geweigerd omdat de referentiepersoon niet over voldoende inkomsten beschikte en omdat stortingsbewijzen naar het land van herkomst niet afkomstig

waren van de referentiepersoon, doch wel van diens broer. De verwijzing naar dit Arrest is dan ook niet relevant.

- Verwerende partij verwijst naar 2 bijkomende arresten om te stellen dat verzoeker bewijzen diende voor te leggen dat hij reeds financiële steun heeft ontvangen vanwege de referentiepersoon in het land van herkomst.

Opnieuw blijkt dat de behandeling van het dossier veeleer is geschiedt, zoals het aanvinken van een checklist, veeleer naar een onderzoek naar het geheel der feiten.

Bovendien zijn ook de geciteerde arresten niet relevant :

RVV 134.915 van 11.12.2014 : het dossier betrof een beroep tegen een weigering van verblijf (bijlage 20) genomen door de Stad Antwerpen, binnen een termijn van 3 maanden niet alle gevraagde documenten had binnengebracht : noch een bewijs van onvermogen uit het land van herkomst, noch een bewijs dat betrokkene in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. De raad oordeelde dat verzoeker, bij gebreke aan het indienen van de nuttige documenten, zijn afhankelijkheidssituatie niet had duidelijk gemaakt.

RVV 144.179 van 14.12.2014 : het dossier betreft de situatie waar de DVZ, hierin gevolgd door de RVV, dat de ten laste neming artificieel (geveinsd?) was. De bestreden beslissing vermeldt niet dat de ten laste neming artificieel is; de verwijzing naar het Arrest is dan ook niet relevant.

DVZ oordeelt dat verzoeker dient aan te tonen dat er steun, in de vorm van financiële stortingen dienen te worden voorgelegd in het kader van de ten laste-neming. Deze invulling van het begrip "ten laste" is te beperkend. Hoogstens kan de DVZ hier materiële steun hebben bedoeld. Materiële steun kan geschieden in de vorm van financiële stortingen, doch dit hoeft niet noodzakelijk het geval te zijn. In casu is het zo dat verzoeker voor zijn vertrek uit Turkije, als jonge knaap nog over geen bankrekening beschikte, en inwoonde bij zijn oom en tante. Deze laatsten ontvingen van de referentiepersoon een vergoeding voor kost en inwoon van haar zoon. Om de 3 à 4 maanden bezocht zij haar minderjarige zoon, en bezorgde zij aan de familie de nodige gelden, waarmee de materiële steun dan ook kon worden verstrekt. DVZ heeft geen oog gehad voor het geheel van de situatie.

Wat het bewijs van het onvermogen in Turkije betreft, legt verzoeker een attest voor van het dorpshoofd van zijn dorp Karaagac Koyü, Deze verklaart, in zijn hoedanigheid van dorpshoofd, dat verzoeker over geen inkomsten beschikt en financieel afhankelijk is van zijn moeder. DVZ kan bezwaarlijk aanvoeren, dat het louter een verklaring op eer betreft; de DVZ maakt niet het onderscheid tussen een verklaring op eer die een particuliere persoon zou opstellen en de verklaring op eer van het dorpshoofd, tot wiens bevoegdheid het behoort om dergelijke verklaring op te stellen. De bevoegdheid van de dorpsverster wordt niet betwist.

Het document van het Turks kadaster dat verzoeker tevens toevoegt - zij het print-screen dient overigens om de bevindingen van het dorpshoofd te toetsen op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Het attest werd bekomen via de overheidssite van Turkije, die kan geraadpleegd worden, en waar de Turkse onderdanen terecht kunnen voor hun elektronische verrichten, en kan geraadpleegd worden op volgende website : <https://www.turkiye.gov.tr>.

Nu verzoeker het bewijs levert dat in het land van herkomst over geen inkomsten of arbeid of onroerende goederen beschikt, bestaat er in zynen hoofde in het land van herkomst dan ook een noodzaak van materiële steun.

Voor het overige verwijst verzoeker naar artikel 47/3, §2, lid 3 van de Vreemdelingenwet; voor de "andere familieleden " (minder sterke familieband) aanvaardt de wetgever dat het bewijs van onvermogen kan bewezen worden met elk passend middel.

Ook deze intepretatie past in het onderzoek geval per geval en niet op het controleren of een aantal welbepaalde en vooraf benoemde stukken werden binnengebracht.

Wat betreft het niet onderzoeken van de andere voorwaarden verwijst verzoeker naar het inleidend verzoekschrift.

De formalistische afhandeling van het dossier, zonder rekening te houden met het geheel van de feiten, is strijdig met de geest en de bepalingen van artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, in samenlezing met de rechtspraak van het Hof van Justitie, die een soepele beoordeling nastreven, waarbij rekening dient te worden gehouden met alle mogelijke bewijsmiddelen, voor zover uit het geheel kan worden afgeleid dat betrokkene reëel afhankelijk is van zijn ouder en onvermogen is in het land van herkomst. Dit is in casu niet gebeurd. Om deze reden dient de bestreden beslissing dan ook te worden vernietigd."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond (artikel 40ter van de vreemdelingenwet) aan op basis waarvan zij is genomen.

In zoverre de verzoekende partij van mening is dat noch artikel 40bis van de vreemdelingenwet, noch artikel 40ter van de voornoemde wet bepaalt dat bloedverwanten in neergaande lijn die ten laste zijn moeten bewijzen dat de afhankelijkheidsrelatie reeds bestond in het land van herkomst en dat de bestreden beslissing niet vermeldt waaruit zij deze voorwaarde afleidt, kan zij niet worden gevolgd. Immers gaat het niet om een voorwaarde die wordt toegevoegd aan de wet, doch wel om een redelijke invulling van de voorwaarde die in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet - wettelijke bepaling die wel degelijk wordt weergegeven in de bestreden beslissing - wordt vooropgesteld. In het licht van de in punt 3.5. vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van de Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door *in casu* het bewijs te vereisen van de descendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van deze referentiepersoon. Voorts maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de formele motiveringsplicht inhoudt dat de rechtsbron die gehanteerd wordt bij de interpretatie of de invulling van begrippen die voorkomen in de toepasselijke wettelijke bepalingen dient te worden vermeld.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

"(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)"

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of

herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarvan kan worden aangenomen dat de gemachtigde het ook toepasbaar acht op familieleden van Belgische onderdanen en waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belgische ascendent die men begeleidt of vervoegt, invult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, ten laste is van deze Belgische onderdaan.

De verzoekende partij stelt dat in het arrest Reyes het discussiepunt *“niet zozeer de kwestie was of betrokkene al dan niet in het land van herkomst verbleef vlak voor het indienen van zijn aanvraag en evenmin of het bewijs van de ten laste neming via financiële transacties naar het land van herkomst diende te worden geleverd, doch of het gastland wel of niet kan eiser of betrokkene in het land van herkomst/het gastland in de mogelijkheid verkeert om te werken van een uitkering te genieten”*, doch toont hiermee niet aan dat de invulling van het begrip ten laste weergegeven in het voormeld arrest *in casu* niet zou kunnen worden gehanteerd.

De verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden waar zij stelt dat de arresten Jia en Reyes die aan de basis liggen van de Mededeling van de Commissie van 2 juli 2009 benadrukken dat de ‘interpretatie’ van het ten laste zijn geval per geval dient te gebeuren. In de Mededeling van de Commissie van 2 juli 2009 kan gelezen worden dat *“Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zijn, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (dwz niet in het gastland waar de EU-burger verblijft).”* Hieruit volgt dus niet dat het begrip ‘ten laste’ geval per geval dient geïnterpreteerd te worden, doch dat geval per geval dient nagegaan te worden of de familieleden gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te voorzien in hun land van herkomst, dus dat geval per geval dient nagegaan te worden of de vreemdeling valt onder de voormelde invulling van het begrip ‘ten laste’.

De Raad benadrukt dat wat betreft het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.6. Om aan te tonen dat zij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde de verzoekende partij, zo blijkt uit een door haar voorgelegd stuk, volgende documenten neer:

- eigendomsakte van het huis + kredietopening voor het huis op naam van haar broer die ook instaat voor de afbetaling van de lening (overschrijvingen)
- bewijs van inkomsten van haar Belgische moeder
- bewijzen van ten laste in het verleden:

De verzoekende partij verklaart sinds haar aankomst steeds bij haar moeder in België te hebben gewoond en legt hiertoe volgende stukken voor:

- ° aanvraag woonsonderzoek van 29 september 2009
- ° verklaring van een vriend als bijlage bij de aanvraag 9bis van 28 september 2009

° aanvraag verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 12 juli 2012 waarin ook het adres vermeld staat

° bewijzen dat moeder instaat voor betaling rekening aan de hand van rekeninguittreksels (Electrabel, Telenet, AWW, Health city)

° Sollicitatiebrieven met negatief antwoord van 2006 en 2007 waaruit blijkt dat de verzoekende partij ook al op het adres woonde

- attest van onvermogen uit het land van herkomst + vertaling

- ziektekostenverzekering voor Belg en familie

- Attest niet ten laste van OCMW voor haar, haar moeder en haar broer.

De gemachtigde beoordeelt dit bewijs als volgt:

“Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen hiervan legt betrokkene volgende documenten voor:

- attesten OCMW Antwerpen dd. 23.07.2015 en 04.08.2015 waaruit blijkt dat betrokkene, de referentiepersoon en de broer van betrokkene op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen van het OCMW.

- ongedateerde verklaring van een derde met betrekking tot een sollicitatie door betrokkene in maart 2007; verklaring derde dd. 28.09.2009; regularisatieaanvraag dd. 12.07.2012; gezinssamenstelling dd. 05.08.2015: uit de gegevens van het administratieve dossier, in combinatie met de voorgelegde documenten, blijkt dat betrokkene in de periode minstens in de periode september 2009 - oktober 2010 op het adres van de referentiepersoon woon- achtig was. Sedert 05.05.2015 is dit opnieuw het geval. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

- kredietopening Record Bank op naam van de broer van betrokkene en bijbehorende rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de broer van betrokkene de hypothécaire lasten betaalt; rekeninguittreksels voor de periode maart - september 2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon instaat voor de betaling van de kosten van de nutsvoorzieningen (Electrabel, Telenet, AWW, ...): deze betalingen zijn verbonden aan de huisvesting van de referentiepersoon en de broer van betrokkene, en kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun van- wege de referentiepersoon. De vaststelling dat betrokkene momenteel woonachtig is op het adres van de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan. Deze kosten zijn immers verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon; ze dient deze kosten sowieso te betalen. Voor zover deze stukken toch dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene voor zijn aankomst in België.

- rekeninguittreksels voor de periode maart - september 2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon instaat voor de betaling van het fitnessabonnement van betrokkene: echter, deze betalingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene reeds financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine. Bovendien is louter de betaling van het fitnessabonnement onvoldoende om aanvaard te worden als zijnde financiële steun.

- 'attest van behoeftigheid' dd. 12.08.2014 waarin het dorps hoofd van Karaağaç Kôyu verklaart dat betrokkene in dit dorp niemand heeft die voor hem kan zorgen en dat hij volledig onderhouden wordt door zijn moeder: dit attest is echter een verklaring op eer welke niet op zijn echtheid en waarachtigheid kan getoetst worden. Bovendien is het geen officieel document waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen of inkomsten heeft in het land van herkomst.

- onvolledig gedateerde print-screen van de website van het Turkse kadaster: deze print-screen is echter geen officieel document en kan - zoals vermeld op het attest - niet gebruikt worden bij officiële instanties.

Gezien betrokkene met beide voorgelegde documenten niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon..”

3.7. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de bijlage 19ter zich beperkt tot het opvragen van het 'bewijs ten laste in het verleden', doch dat niet nader bepaald werd of dit attest al dan niet afkomstig diende te zijn uit het land van herkomst en dit in tegenstelling tot het 'attest van onvermogen' dat wel

degelijk uit het land van herkomst moet komen, stelt de Raad vooreerst vast dat niet blijkt dat een 'attest' van ten laste in het verleden werd opgevraagd, doch wel 'bewijs' van het ten laste zijn in het verleden. Voorts stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in België is binnengekomen op 5 augustus 2000 met een paspoort voorzien van een visum geldig van 5 augustus 2000 tot 20 november 2000 voor een termijn van 90 dagen en van een inreisstempel voor België op 5 augustus 2000. Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij stukken voorlegt ter staving van het ten laste zijn in België, doch het oudste stuk dat een aanwezigheid op het Belgisch grondgebied aantoonde – daargelaten de bewijswaarde van het voornoemde stuk – dateert van maart 2007. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt een aanwezigheid op het Belgische grondgebied tussen 6 augustus 2000 en maart 2007. De eenvoudige verklaring van een vriend en de loutere bewering in een aanvraag van 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet volstaan hiertoe niet. Gezien uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij voor maart 2007 in België verbleef – gezien het eenvoudig voorleggen van een visum geldig van 5 augustus 2000 tot 20 november 2000 voor een termijn van 90 dagen met een inreisstempel voor België op 5 augustus 2000 niet aantoonde dat de verzoekende partij hier ook gedurende voormelde negentig dagen verbleef, laat staan langer – acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij, gelet op de 25-jarige leeftijd van de verzoekende partij in maart 2007 en gelet op het ontbreken van enig bewijsstuk in het administratief dossier dat de verzoekende partij zich na 5 augustus 2000 en voor maart 2007 eveneens in België bevond, te verwachten dat, wanneer bewijzen van ten laste zijn in het verleden worden gevraagd, de verzoekende partij bewijzen bijbrengt van het ten laste zijn in het verleden zowel in België vanaf maart 2007 als in haar land van herkomst voor maart 2007. Indien de verzoekende partij van mening was dat de 'bewijzen ten laste in het verleden' enkel konden handelen over het ten laste zijn van haar moeder in België daar zij sowieso ten laste was van haar moeder in haar herkomstland omdat zij op nauwelijks 18-jarige leeftijd haar moeder vervoegde in België, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in gebreke is gebleven bewijzen aan te brengen van het feit dat zij reeds sinds 2000 ononderbroken in België bij haar moeder verbleef.

3.8. In zoverre de verzoekende partij het motief betwist betreffende het door haar voorgelegde bewijs van samenwoning met de referentiepersoon, namelijk dat uit het samenwonen niet automatisch volgt dat men ten laste is van de referentiepersoon en men actief dient aan te tonen ten laste te zijn, waarbij zij stelt dat zij niet enkel aantoonde samen te wonen met haar moeder doch eveneens dat zij laste was - zoals blijkt uit een verklaring waaruit blijkt dat zij ten laste is van haar moeder, de stukken waaruit blijkt dat haar moeder instaat voor de kosten van haar levensonderhoud en de bewijzen van sollicitatie en niet-aanwerving, waaruit blijkt dat zij geen inkomsten heeft en financieel ten laste is van haar moeder - , uit zij kritiek op een overtollig motief. Zij erkent immers dat het determinerende motief, wat zij niet weerlegt of ontkracht zoals blijkt uit onderhavig arrest, bestaat uit het niet voorliggen van bewijzen van financiële steun aan de verzoekende partij voor haar aankomst in België. Een eventueel gebrek in een overtollig motief kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten.

3.9. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij impliciet toegeeft dat een afhankelijkheidsband uit het verleden niet enkel dient te bestaan in het land van herkomst, maar dat het bewijs van ten laste zijn tevens kan aangetoond worden aan de hand van de feitelijke situatie, namelijk de samenwoning, die zich in België afspeelt, voor zover deze voldoende bewezen is en dit lijkt af te leiden uit het feit dat bij het onderzoek naar de stukken van het dossier eveneens uitgebreid gemotiveerd wordt over de stukken die betrekking hebben op het ten laste zijn in België, kan zij niet gevolgd worden. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij van mening is dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging 'en' reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Uit de vermelding van het woord 'en' blijkt duidelijk dat de verwerende partij inderdaad voorhoudt dat de afhankelijkheidsband uit het verleden niet enkel dient te bestaan in het land van herkomst maar ook in België voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij het aantonen van een feitelijke situatie in België als afdoende bewijs van het ten laste zijn in het verleden beschouwd. Integendeel worden de bewijzen van het ten laste zijn in België voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging besproken, doch telkens geoordeeld dat zelfs indien de bewijzen aanvaard kunnen worden, deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan de verzoekende partij voor haar komst naar België. Voormeld motief is het determinerend motief dat op zich de bestreden beslissing op afdoende wijze kan schragen.

3.10. Waar de verzoekende partij na het citeren van paragrafen uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, stelt dat de vraag of een persoon ten laste is voortvloeit uit een feitelijke situatie die beoordeeld dient te worden door het bestuur en haar feitelijke situatie toelicht en meent dat deze feiten ondersteuning vinden in het administratief dossier van haar en haar moeder, stelt de Raad vooreerst vast dat de bestreden beslissing betrekking heeft op haar zodat het administratief dossier van haar moeder niet voorligt en zij dit ook zelf niet voorlegt. De verzoekende partij stelt onder meer dat zij gedurende de periode dat zij nog in het land van herkomst verbleef terwijl haar moeder reeds in België haar echtgenoot had vervoegd, materieel afhankelijk van haar was, dat zij toen zij afreisde naar België in 2000 haar studie nog niet had voltooid, dat zij op dat ogenblik nauwelijks meerderjarig was en nog schoolgaande en ten laste was van haar in België verblijvende moeder, dat zij meermaals een aanvraag tot regularisatie indiende waarin de duur van haar verblijf in België werd aangegeven alsook dat conform artikel 23 van het Turks Burgerlijk Wetboek haar moeder verplicht was om in te staan voor de kosten van haar levensonderhoud tot haar meerderjarigheid of tot het einde van de opleiding, wat zij ook deed. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij wil laten uitschijnen dat zij sinds 2000 in België bij haar moeder verbleef en zij aldus in haar land van herkomst, gelet op het feit dat zij nauwelijks meerderjarig was toen zij afreisde naar België, ten laste was van haar moeder, doch nalaat haar bewering dat zij sinds 2000 in België bij haar moeder verblijft aan te tonen met bewijsstukken. Gelet op het ontbreken van bewijsstukken van voor maart 2007 die ook maar enige indicatie zouden geven van aanwezigheid van de verzoekende partij op het grondgebied, laat staan van samenwonen met diens moeder, kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze verwachten dat de verzoekende partij, die in maart 2007 reeds 25 jaar was, als bewijs van ten laste in het verleden bewijzen van steun in het land van herkomst overmaakte. Het betoog dat zij als minderjarige in haar land van herkomst materieel ten laste viel van haar moeder doet niet terzake nu de verzoekende partij niet aantoont dat zij voor maart 2007 in België verbleef en dus niet aantoont dat zij niet diende te bewijzen als familielid van meer dan 21 jaar, reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar moeder. De Raad merkt nog op dat de loutere bewering in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die de verzoekende partij voegt als bewijs bij haar aanvraag gezinshereniging, dat zij sinds 2000 in België verblijft, niet volstaat om haar verblijf sinds 2000 in België aannemelijk te maken.

3.11. De verzoekende partij houdt voor dat zij in het kader van haar aanvraag met de door haar voorgelegde bewijzen wel degelijk het bewijs van structurele afhankelijkheid leverde. Zij beperkt zich in wezen tot het zich niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing. De Raad dient op te merken dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partij toont het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

De verzoekende partij stelt dat de essentie van de invulling van het begrip is dat er een structurele afhankelijkheid bestaat van de Unieburger/Belg en dat het familielid in het land van oorsprong, *in casu* Turkije, materiële steun nodig heeft om in zijn behoeften te voorzien, dat de Commissie en het Hof van Justitie aan de vreemdeling de verplichting opleggen *“om op een actieve wijze een aantal bewijsstukken voor te leggen waaruit het al dan niet ten laste zijn moet blijken, doch er zich van weerhoudt om op imperatieve wijze het ene of het gene document onder die of deze vorm te produceren”*, dat het ten laste' zijn dient geïnterpreteerd te worden als een caleidoscopisch geheel en niet als een lijstje van 7 of 8 binnen te brengen documenten, dat in weerwil van de Europese instructie de verwerende partij het dossier afgehandeld heeft alsof een check-list moest worden aangevinkt, dat de aanvraag niet werd goedgekeurd wegens geen financiële stortingen naar Turkije en een niet-conform attest van onvermogen.

Zoals reeds aangegeven is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belgische ascendent die men begeleidt of vervoegt, invult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, ten laste is van deze Belgische onderdaan.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan op basis van welk geheel van elementen, zonder het voorleggen van bewijzen van financiële steun wanneer zij in het herkomstland verbleef, de verwerende partij had kunnen oordelen dat zij in het verleden en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de Belgische referentiepersoon voor maart 2007.

3.12. Waar de verzoekende partij meent dat het Hof van Justitie bevestigt dat op alle mogelijke manieren mag worden bewezen dat het familielid ten laste is van de EU-burger in het land van herkomst

waar de aanvraag voor gezinshereniging ingediend wordt, dat eens in België het familielid niet meer hoeft aan te tonen ten laste te zijn, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij haar aanvraag niet heeft ingediend in het land van herkomst doch wel in België.

3.13. Waar de verzoekende partij stelt dat zij aantoont dat zij ten laste was voor haar aankomst in België op achttienjarige leeftijd, niet aan de hand van financiële transacties, doch aan de hand van het geheel der feiten en zij ook nog achteraf in België ten laste is gebleven en zij aldus aantoont in het verleden ten laste te zijn geweest van haar moeder, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij geenszins aantoont en uit de stukken van het administratief dossier ook geenszins blijkt dat zij na haar aankomst in België op achttienjarige leeftijd ononderbroken in België heeft verbleven, waardoor zou moeten blijken uit het geheel der feiten, met name haar minderjarigheid, dat zij in het land van herkomst ten laste was.

3.14. De verzoekende partij stelt dat de rechtspraak van het Hof van Justitie niet uitsluit dat de afhankelijkheidsrelatie enkel en alleen moet bestaan in het land van herkomst, doch toont hiermee niet aan dat de vereiste van een afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst niet zou blijken uit de rechtspraak van het voormelde Hof.

3.15. De kritiek van de verzoekende partij dat de verwerende partij oordeelt dat zij in het kader van de tenlasteneming dient aan te tonen dat er steun in de vorm van financiële stortingen was, en deze invulling van het begrip 'ten laste' te beperkend is en dat de verwerende partij hoogstens materiële steun kan hebben bedoeld is niet dienstig nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in het land van herkomst ook maar enige steun ontving van de Belgische referentiepersoon. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij materiële steun ontving als minderjarige in Turkije, wijst de Raad er opnieuw op dat de verzoekende partij bij haar aanvraag, alsook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift in gebreke blijft aan te tonen dat zij sinds haar meerderjarigheid ononderbroken in België leeft. Aangezien dergelijke bewijzen niet voorlagen kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze verwachten dat de verzoekende partij bewijzen bijbracht dat zij steun ontving van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst.

3.16. Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat het attest van het dorps hoofd een verklaring op eer betreft, dat de verwerende partij niet het onderscheid maakt tussen een verklaring van een particulier en een verklaring van een dorps hoofd tot wiens bevoegdheid het behoort om dergelijke verklaring op te stellen, dat de bevoegdheid van de dorps overste niet wordt betwist, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet betwist dat het attest een verklaring op eer betreft welke niet op zijn echtheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Dat de verklaring afkomstig is van het dorps hoofd wiens bevoegdheid terzake niet wordt betwist, doet hieraan geen afbreuk. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op incorrecte of kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het attest geen officieel document betreft waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen eigendommen of inkomsten heeft in het land van herkomst.

Met het betoog dat het document van het Turks kadaster werd bekomen via de overheidssite van Turkije, die kan geraadpleegd worden en waar Turkse onderdanen terecht kunnen voor hun elektronische verrichtingen en geraadpleegd kon worden op de website, weerlegt de verzoekende partij de motieven dat het neergelegde document een onvolledig gedateerde print-screen van de website van het Turkse kadaster betreft en dat dergelijke print-screen geen officieel document is en dat, zoals vermeld op het document zelf, het document niet gebruikt kan worden bij officiële instanties, niet. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar dit document om te stellen dat dit document dient om de bevindingen van het dorps hoofd te toetsen op hun feitelijkheid en waarachtigheid. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij meent dat zij het bewijs levert in het land van herkomst over geen inkomsten of arbeid of onroerende goederen te beschikken zodat er in het herkomstland nood aan materiële steun bestaat.

In zoverre de verzoekende partij, onder verwijzing naar artikel 47/3, §2, derde lid van de vreemdelingenwet, meent dat het bewijs van onvermogen bewezen kan worden met elk passend middel en dat geval per geval moet onderzocht worden en niet gecontroleerd of een aantal welbepaalde of vooraf benoemde stukken werden binnengebracht, wijst de Raad er op dat het bewijs van het ten laste zijn door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen met elk passend middel kan worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de

verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is. Zoals blijkt uit de twee vorige paragrafen heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat de verwerende partij op grond van incorrecte gegevens of op kennelijk onredelijke wijze de voorgelegde documenten heeft beoordeeld.

Daargelaten de voormelde vaststellingen in onderhavig punt 3.17, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met haar kritiek op de motieven betreffende het attest van het dorps hoofd en het document van het Turks kadaster, kritiek uit op een overtollig motief. Zij erkent immers dat het determinerende motief, wat zij niet weerlegt of ontkracht zoals blijkt uit onderhavig arrest, bestaat uit het niet voorliggen van bewijzen van financiële steun aan de verzoekende partij voor haar aankomst in België. Een eventueel gebrek in een overtollig motief kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten.

3.17. Waar de verzoekende partij in haar synthesememorie stelt dat wat betreft het niet onderzoeken van de andere voorwaarden zij verwijst naar het inleidend verzoekschrift, wijst de Raad op artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet waarin gesteld wordt dat de Raad uitspraak doet “*op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60*”. Een verwijzing naar een uiteenzetting uit het verzoekschrift, zonder deze uiteenzetting te herhalen of samen te vatten, is derhalve niet dienstig daar de Raad enkel uitspraak kan doen op basis van de synthesememorie.

3.18. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij een formalistische afhandeling van het dossier en het niet rekening houden met het geheel van de feiten, doch toont hiermee niet aan met welke gegevens die haar persoonlijke situatie betreffen, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. In zoverre de verzoekende partij hiermee opnieuw wenst te verwijzen naar haar betoog dat zij op achttienjarige leeftijd naar België kwam en hiervoor ten laste was van haar moeder, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij nagelaten heeft aan te tonen dat zij sinds 2000 ononderbroken in België leefde. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij, die betreffende de aanwezigheid van de verzoekende partij in België na 5 augustus 2000 - nog onafhankelijk van de vraag van de bewijskracht van deze stukken - enkel in het bezit was van documenten van aanwezigheid op het grondgebied sinds maart 2007, van de verzoekende partij, die in maart 2007 reeds 25 jaar is, te verwachten dat zij bewijzen voorbracht van het ten laste zijn in het verleden en reeds van in het land van herkomst. De verzoekende partij toont niet aan dat niet met alle bewijsstukken rekening werd gehouden, noch dat uit het geheel van de elementen kan worden afgeleid dat zij reëel afhankelijk is van haar moeder en onvermogen is in het land van herkomst.

3.19. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij neergelegde bewijsstukken betreffende het ten laste zijn in de bestreden beslissing opsomt, doch dienaangaande stelt dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon zodat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsband bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet aannemelijk.

3.20. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, §2, 2° van het vreemdelingenbesluit zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.21. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER